

[Melchior.]

Hvad det frisindede angår, vil jeg gerne pege på, at CD under finanslovbehandlingen var det parti, der stillede forslag om bortfald af den sidste rest af filmcensur her i landet. Vi fik ikke ret megen opbakning; jeg husker ikke nøjagtigt, hvordan stemmerne faldt. Men nu er der altså en del personer og kredse, der i længere tid har bebrejdet CD, at det har en forstokket og ikke frisindet holdning til kulturproblemer. Skønt det gang på gang både af hr. Erhard Jakobsen, af mig og af andre, der har talt på CDs vegne heroppe eller har skrevet i aviserne, er vist, at det modsatte er tilfældet, vil nogle, som gerne vil have patent på frisindet i dette land, med djævlens vold og magt hakke på, at de andre altså ikke er frisindede.

Jeg må derfor afvise hr. Mølgaards sikkert også meget pænt tænkte ord om anerkendelse til min ringhed for noget, jeg ikke fortjener. Hr. Mølgaard vil ved at kigge sig lidt om have iet ved at finde noget, jeg måske fortjener anerkendelse for. Men her må jeg fastholde, at det tilkommer ikke andre at fortælle om uenighed i vort parti. I kan selvfølgelig sagtens forlyste jer med det, hvis I synes, det er morsomt, men det er altså os, der definerer os, og CDs synspunkter kan ene og alene forelægges af CDere.

Det, der er tale om, og som jeg så gerne ville have skulle gå ind i de ærede medlemmers hoveder – jeg forstår nu, at både fru Birte Weiss og mange andre har ment det godt – er, at vi ikke har skiftet standpunkt til workshoppen. Vi har i betænkningen henvist til, at ændringsforslaget savner enhver identitet med selve lovforslaget – jeg citerer kulturministerens udtalelse for et øjeblik siden – at det originale lovforslag udelukkende drejer sig om tekniske ændringer, EF-regler og lignende ting, og at man så har tilladt sig at bringe nogle gamle travheste, som kan være gode nok, ud af stalden i onödan, som svenskerne siger. Jeg vil vædde et antal biografbilletter på, at man ville have kunnet få den højtærede formand for dette ting til under andre omstændigheder – hvis han havde været i et andet humør eller måske havde haft bedre tid – at give mig ret i, at der savnes identitet mellem dette ændringsforslag og det oprindelige lovforslag. Jeg har ikke spor imod, at man fortolker så bredt, som man gør her, og det er i øvrigt formandens suveræne afgørelse. Men det må være rimeligt for os andre at pege

på, at folketinget er en arbejdsplads, hvor man ikke i tide og utide behøver at lufte sine kæphest.

Det er usandhed at påstå, at centrum-demokraterne har ændret indstilling til workshoppen; det skal ikke nogen bilde nogen ind. Det er ligeledes forkert at påstå, at der er uoverensstemmelse mellem hr. Erhard Jakobsens og andre gruppemedlemmers kultursyn. Det kan man læse i den spalte i Folketingstidende, som jeg i mit forrige indlæg henviste til.

Bernhard Baunsgaard (RV):

For nu at tage det sidste først, så kan jeg altså stadig væk ikke se, at der sker noget forfærdeligt ved, at hr. Erhard Jakobsen skulle have én indstilling og hr. Melchior en anden i kulturspørgsmål; den ene ville formentlig være bedre end den anden, men det er sådan set ligegyldigt.

Når det med hr. Erhard Jakobsen nu drages så stærkt frem og man påstår, at man har samme indstilling, så kan jeg bare ikke forstå, hvordan man kan udtrykke sig så forskelligt, som man gør. Jeg har siddet i radiorådet sammen med hr. Erhard Jakobsen, og jeg kan ikke huske, om det var i det første møde, men det var i hvert fald . . .

Formanden:

Forhandlingen skal helst dreje sig om de foreliggende lovforslag.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det bliver kun en kort bemærkning, hvis jeg må gøre den færdig, så skal jeg gå over til lovforslagene. Jeg skal gøre det ganske kort.

Var det ikke i det første møde, så var det i et af de første møder, at hr. Erhard Jakobsen foreslog, at radiorådet for fremtiden skulle gennemse udsendelserne, før de blev udsendt.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) kaldte det at censurere; altid er det censur, når staten giver støtte. Det er ikke korrekt, og vi har for at undgå enhver tvivl om, hvorvidt der bliver tale om censur eller ej, lagt afgørelsen ud til uafhængige organer, i dette tilfælde filminstitutets bestyrelse. Den har pligt til at vurdere, om det, man foreslår den, har kvalitet. Og kvalitet, når det gælder kunst og kultur, er alene spørgsmålet om, hvorvidt det, man foreslår og beder om støtte til, kan rejse diskussion. Sammenstødene kommer, når diskussionen rejser sig på et